

[Arbejdsministeren]

overhovedet ikke. Man har simpelt hen anvendt den almindelige lønsats på det store, private arbejdsmarked.

Fru Lilli Gyldenkilde var inde på spørgsmålet, om der ville komme særlige vægringsbestemmelser. Dertil kan jeg svare nej.

Fru Lilli Gyldenkilde rejser spørgsmålet, om arbejdsmarkedsnævnet bliver for stift. Jeg kan kun sige, at det håber jeg bestemte ikke at det gør, og vi har indført tidsgrænser for at forhindre det.

I øvrigt vil jeg sige fru Lilli Gyldenkilde tak for hendes positive indlæg her i dag.

Hr. Lawaetz vender tilbage til det forslag, som fremskridtspartiet har fremsat. Med al ære og respekt vil jeg sige, at det forslag om opfyldelse af grundlovens § 75 ikke har megen forbindelse med det lovforslag, vi i dag har til behandling, men det kan vi jo drøfte siden hen.

Jeg håber, at fru Mimi Stilling Jakobsens lidt negative indlæg i dag ikke dækker over en total mangel på vilje til at gå ind og diskutere tingene i udvalget. Jeg forstod på centrum-demokraterne sidste forår og i begyndelsen af efteråret, at kunne vi i øvrigt løse de problemer, der har været nævnt her, så var ideen om at bruge pengene aktivt en god idé og noget, man kunne gå ind for. Sådan vælger jeg også at fortolke fru Mimi Stilling Jakobsens indlæg her i dag.

Fru Lone Dybkjær peger med rette på behovet for koordinering og administrativ forenkling. Jeg tror, vi skal bruge noget af tiden i forbindelse med den endelige ungdomsgarantiordning, som vi skal tage stilling til til efteråret, til at sikre, at vore administrative systemer fungerer sammen. Undervisningsministeriet, arbejdsministeriet, kommuner, stat, private, arbejdsmarkedsnævn osv., hele dette apparat, som er stillet over for en hidtil uset vanskelig opgave, skal bringes til at fungere mere smidigt sammen. Jeg mener imidlertid ikke, at dette forslag i sig selv er udtryk for – som jeg tror fru Lone Dybkjær sagde det – knopskydning på en uacceptabel måde, men det er klart, at selvfølgelig er der problemer her.

Jeg skal slutte med at sige tak til hr. Waldorff for støtten til regeringens mange aktstykker i finansudvalget. De er en meget væsentlig del af det initiativ, vi her lægger frem.

Endelig skal jeg sige tak til hr. Chr. Christensen fra kristeligt folkeparti, der gentog,

hvad kristeligt folkeparti allerede sagde til os sidste forår: at hvis man kan finde løsninger på de praktiske problemer, og hvis man kan se det som et led i en almindelig aktivitetsstimulerende økonomisk politik, så er kristeligt folkeparti positivt over for dette forslag.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil da gerne sige tak til arbejdsministeren for de venlige bemærkninger. Jeg synes også, at vi er kommet længere, som jeg sagde i min ordførertale, end vi var i januar-februar måned. Vi har fået en fornuftig løsning på lære- og praktikpladsproblemet, ser det ud til, og vi har også, tror jeg, mulighed for at blive enige om de uddannelsesmæssige foranstaltninger, som kommer.

Men det jeg synes der er særlig grund til at sige tak til arbejdsministeren for, er den bekræftelse, ministeren gav på, at denne marts pakke fra regeringens side ikke er ment som et enten-eller, men at den er et forhandlingsoplæg fra regeringens side, således at vi nu får mulighed for gennem udvalgmøder eller andre former for forhandlinger at finde ud af, om vores fælles interesse i at få bekæmpet eller afskaffet arbejdsløsheden kan bære så langt, at vi kan bøje os mod hinanden trods de forskellige ideologiske opfattelser, vi har. Det synes jeg er meget væsentligt, og det er vel afgørende for, om der er en parlamentarisk mulighed for at komme videre i denne sag.

Arbejdsministeren var inde på, at det, man kunne gøre gennem marts pakken, var at træffe forskellige hjælpeforanstaltninger, og at man ligesom kan bruge arbejdsmarkedspolitikken som et supplement. Det er rigtigt. Jeg synes også, at den måde, man laver hjælpeforanstaltninger på i forbindelse med lære- og praktikpladsforslaget, er den rigtige måde, for dér gør man det til noget ekstraordinært, noget tidsbegrænset, noget, der afvikler sig selv.

Det, som vi fra konservativ side er bekymrede for, er, som jeg også var inde på i første omgang, at man vil bruge jobskabelsesforslaget som et middel til at lave en afgørende ændring i den private sektors produktion derved, at den bliver mere og mere kommunalt rettet – på en sådan måde, at det ikke kan gøres om igen, og at vi ender med en løsning, der indebærer en permanent kommunal produktion. Det er vi ikke begejstrede